

**Lelystad
ziet Abraham**

1967 – 2017

3 x Toeteren!

Lelystad ziet Abraham

50 Bezienswaardigheden
in, om en boven Lelystad.
Uitgegeven ter gelegenheid van
50 jaar Lelystad.

Dit boek wordt opgedragen aan:

Alle 36 basisscholen van Lelystad, die allemaal ter gelegenheid van het 50 jarig bestaan van Lelystad, een aantal boeken zullen ontvangen ten behoeve van de schoolbibliotheek. Het boek is er inhoudelijk op gericht kinderen te laten zien en lezen wat er allemaal in Lelystad bereikt is en wat er te beleven valt. Het is spannend, educatief, informatief en onthullend.

Geschreven voor groep 6, 7 en 8 maar ook goed te lezen door oudere kinderen, ouders en als voorleesboek.

Losse verkoopprijs: € 16,95

Auteur biedt het geschrevene kosteloos aan.

De royalty's van het boek schenkt hij ten goede aan de Stichting Bram Lelystad.

Zij organiseren activiteiten voor kinderen met ADHD en autisme, onder het motto: "Samen spelen maakt sterk!"

Met bijzondere dank aan:

Ina Adema *burgemeester Lelystad*

Elske Hazenberg *fotografie binnenwerk (deels)*

Marco Koreman *technische begeleiding*

Pieter Visser *tekstcorrectie en -advies*

Dokter Herman Bekius *school Lelystad*

City Marketing *Lelystad*

Auteur:

Ger Koreman (1948)

(Schrijver van o.a. 7,5 maatje / Hoe de vork in de keel zit / Avonturen in de Avonduren / Soldaat Navette meldt zich / De 9 Holes van de OGD / Als de Oostvaardersdijk kon lullen / Zussie gaat scheiden / Pepijn en het Pokémon geheim / Puinhoopje gaat in het klooster).

Uitgever:

Gemeente Lelystad (Juni 2017)

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van alle bekende reproductiemethoden, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN/EAN: 978-94-6247-068-2

NUR-code: 280

Opa Ger houdt wel van een beetje avontuur en is trots op 'zijn' Lelystad.

De eerste inwoners van Lelystad hielden ook wel van een beetje avontuur. Toen zij 50 jaar geleden in Lelystad kwamen wonen was Lelystad niet veel meer dan een paar woningen en een kale vlakte.

Met elkaar moesten ze er wat van maken. En dat deden ze, want als je de verhalen van de pioniers (zo worden de eerste inwoners genoemd) van Lelystad hoort, zijn dat vaak verhalen over dromen die werkelijkheid worden.

Lelystad begon ook als een droom. De droom van ingenieur Lely over nieuw land, waarvoor het water van de toenmalige Zuiderzee moest wijken. Onder meer in ons museum Nieuw Land, maar natuurlijk ook in de bibliotheek en op internet kun je van alles te weten komen over hoe die droom van ingenieur Lely werkelijkheid werd en hoe onze stad is ontstaan.

Dit boek gaat ook over dromen en over het Lelystad van nu. Opa Ger, neemt je mee op avontuur en laat je zien wat er allemaal in Lelystad te beleven valt.

Ik wens je veel (lees)plezier!

En om met de woorden van schrijver Ger Koreman te eindigen:
"Bedankt opa Ger, Lelystad is trots op je!"

Ina Adema
burgemeester

INLEIDING

Opa Ger beleeft spannende en leerzame avonturen met zijn kleinkinderen Floor (en vriendinnetje Jamie) en Yorick (met zijn vriendje Mohammed).

Jamie heeft een Surinaamse moeder en Hollandse vader, Mohammed heeft Marokkaanse ouders.

Maar doordat Jamie en Mo (zoals door vrienden genoemd) vaak bij opa Ger en oma Ria komen, beschouwen zij die ook een beetje als hun opa en oma.

De kinderen zijn allemaal acht jaar en zitten bij elkaar op school en in de klas.

Dit avontuur speelt zich af in hun dromen.

Nadat ze 's avonds op een speciale manier in slaap zijn gevallen, komen ze bij Opa Ger op een spannende plek.

Dit avontuur speelt zich af in, om en boven Lelystad en begint in het Luchtvaart-Themapark Aviodrome, gelegen nabij het vliegveld van Lelystad.

Veel leesplezier!

Ger Koreman

Hoofdstuk 1

Kom maar op als je durft...

‘Hé opa Ger, waar zijn we en wat doen we hier?’

‘Sssttt,’ fluistert opa en hij legt zijn wijsvinger op zijn lippen als gebaar dat er zachtjes gesproken moet worden.

Hij zegt: ‘Ik ga het je zo uitleggen Mo’.

‘Ja maar...,’ stamelt Mo, ‘ik lag net nog zo heerlijk in mijn warme bedje.’

‘Klopt en dat je hier bent komt omdat je precies gedaan hebt, wat ik je heb geleerd,’ zegt opa.

‘Dus opa, wat je laatst vertelde aan Floor, Jamie, Yorick en mij is dus echt waar?’

Dat wij als wij ’s avonds in bed liggen naar het plafond moeten kijken en achter elkaar fluisteren: ” Ik droom, ik droom, ik droom” en dat wij dan in slaap vallen en in onze droom bij jou komen om avonturen te beleven?’

‘Helemaal juist,’ antwoordt opa, ‘maar waar zijn Jamie, Yorick en Floor?’

‘Kijk daar opa,’ roept Mo, ‘ik zie iets bij de balie bij de ingang.’

Opa loopt als een speer de kant op waar de kinderen zijn maar ziet tot zijn grote verbazing dat Floor, schuddebuikend van het lachen, op de transportband voor de koffers ligt.

‘Wat doe je daar?’ vraagt opa.

‘Nou,’ zegt Floor door de tranen van het lachen heen, ‘ik ben op de transportband gaan liggen waar normaal de koffers op worden gecontroleerd. Jamie kijkt op het beeldscherm aan de zijkant of ze door mijn buik heen kan kijken.

Zo controleren ze ook de koffers op hun inhoud.’

Ook Jamie moet zich aan de transportband vasthouden om niet om te vallen van het lachen.

Ze zegt: ‘Kijk opa, dit is het poortje waar je doorheen moet lopen om gecontroleerd te worden of je niets gevaarlijks bij je hebt.

Maar helaas het werkt niet, ik ben er al een paar keer doorheen gelopen.

‘Hum’,’ zegt opa, ‘laat mij het eens proberen.’

En terwijl opa door het poortje stapt, gaat er opeens een rode lamp boven op het poortje branden en gaat er een enorme sirene af.

‘Ho, stop,’ roept opa van schrik en hij drukt op een knopje aan de zijkant om het signaal uit te zetten.

‘Phoe,’ dat is schrikken,’ zegt hij, ‘we moeten zorgen dat we niet gezien worden en zeker geen geluid maken.’

‘Maar waar zijn we dan?’ vraagt Mo.

‘We zijn in het Luchtvaart-Themapark Aviodrome,’ antwoordt opa, ‘ik ga jullie een rondleiding geven en vertellen hoe een vliegtuig, een helikopter en een luchtballon werken.’

‘Maar we kunnen hier toch niet zo maar rondlopen?’ vraagt Mo, ‘er zijn toch overal bewakingscamera’s?’

‘Klopt, ook hier hangen allemaal camera’s, maar omdat we dit in onze dromen beleven, kunnen ze ons niet zien,’ zegt opa.

‘Maar...,’ zegt Floor ineens, ‘waar is mijn neef Yorick gebleven?’

‘Verdikkeme,’ zegt opa, ‘waar kan hij zitten?’

‘YORICK, YORICK,’ roept Jamie ineens keihard door de grote hal.

‘Zachtjes, zachtjes,’ fluistert opa, ‘laten we gaan zoeken, hij kan niet ver uit de buurt zijn.’

En terwijl opa richting buitendeur (van de ingang) loopt om te kijken of Yorick nog buiten is, stoot hij zijn hoofd tegen de glazen deur. ‘Boing... en potver...,’ gaat het door de grote hal.

Mo, Floor en Jamie komen aangerend.

‘Wat is er gebeurd, opa Ger?’ vraagt Mo.

‘Nou iemand heeft hier een glazen deur geplaatst die ik even niet gezien heb,’ zegt opa een beetje draaierig.

‘Kijk daar is Yorick!’ roept Floor, ‘hij zit in die straaljager die buiten staat.’

‘Daar mag hij helemaal niet in, ik zal iets moeten bedenken om hem naar binnen te krijgen,’ mompelt opa.

En terwijl hij over de bult op zijn hoofd wrijft, zegt hij: ‘Ik heb geen sleutel van de buitendeur, we moeten dus een list verzinnen om Yorick binnen te krijgen.’

‘We klimmen op het dak,’ roept Mo, ‘Yorick moet dan buiten tegen een regenpijp klimmen, dan kan hij via het dakraam naar binnen.’

Ik heb dat wel eens op Nickoledeon gezien.’

‘Nee Mo,’ zegt opa ‘dat vind ik geen goed plan, we zijn hier niet om gevaarlijke stunts uit te halen.’

Dat doen ze maar in films of verzonnen verhalen.

Bovendien moeten we er voor zorgen dat er niets maar dan ook niets beschadigd wordt in dit mooie themapark.’

‘Opa Ger,’ zegt Jamie, ‘je vertelde toch dat dit allemaal in onze droom gebeurt. En dat in je dromen alles kan?’

‘Klopt,’ zegt opa, ‘daarom stel ik het volgende voor: we gaan allemaal met onze rug naar de buitendeur staan.’

We slaan de handen voor onze ogen en dromen allemaal tegelijk dat Yorick ineens voor ons staat.’

‘Ja,’ roept Floor, ‘dat vind ik een goed idee, ik sta er al en zie niks meer doordat ik mijn handen voor mijn ogen heb geslagen.’

‘Wacht nou even,’ zegt opa, ‘allemaal naast elkaar gaan staan, nu de handen voor de ogen en dromen we alle vier tegelijk dat Yorick binnen één minuut bij ons is. Ik tel tot drie. Eén, twee, drie....’

En warempel, daar staat Yorick, een beetje verkleumd en verdrietig.

‘Waar is het misgegaan?’ vraagt opa aan Yorick.

‘Nou,’ zegt Yorick, zijn stem klinkt nog een beetje slaperig, ‘ik heb gedaan wat je zei opa, thuis in bed naar het plafond gestaard en gemompeld: “Ik droom, ik droom, ik droom”’.

En ineens stond ik voor de buitendeur van de Aviodrome.’

‘Ah,’ zegt opa, ‘dan weet ik het al, je bent iets te vroeg wakker geworden.

Ik denk dat ik het zeker weet.’

‘Ja,’ zegt Yorick, ‘en omdat ik het koud had en niemand zag, ben ik in de cockpit van dat vliegtuig gekropen dat voor de deur staat.

Wel spannend hoor het is een Hawker Hunter uit 1956.

De eerste straaljager die sneller vliegt dan het geluid.

Maar ik ben blij dat ik jullie allemaal weer zie.’

‘Nou wij zijn ook blij dat je er bent,’ zegt opa, ‘we moeten maar gauw het themapark gaan bezoeken.’

‘Ja maar wacht even,’ zegt Jamie, ‘hoe zit het nou precies met die dromen, je kunt toch niet zomaar allemaal avonturen beleven in je dromen?’

‘Klopt,’ zegt opa, ‘je moet wel aangesloten zijn bij het “Gilde der Fantasten”, waarvan ik al jaren lid ben.’

‘Het Gilde der Fantasten?’ vraagt Floor, ‘het begint een beetje op de serie van Harry Potter te lijken’.

‘Nee helemaal niet,’ roept opa, ‘het Gilde der Fantasten ofwel het GDF, zijn serieuze mensen die heel veel fantasieën hebben en dat graag willen delen met anderen.

Daarom heb ik jullie mijn droomgenoten gemaakt om in onze dromen samen avonturen te beleven.’

‘Maar droom je elke nacht?’ vraagt Yorick.

‘Weet ik niet precies,’ zegt opa, ‘ik weet wel dat je zo’n zes tot zeven jaar van je hele leven ‘verdroomt’, dus kan je er maar beter iets leuks of creatiefs mee doen.’

‘Maar ze zeggen dat dromen niet uitkomen,’ haalt Floor aan.

‘Weet ik ook niet,’ zegt opa, ‘maar je kunt in je dromen op je gemak rondkijken, je kunt naar plekken gaan die je wilt bezoeken, afstand en tijd bestaan niet in je dromen, je zou zelfs kunnen vliegen.’

‘Oh nee,’ zegt Floor, ‘kunnen we niet beter naar het Dolfinarium gaan, dat is hier ook vlakbij?’

‘Luister kleine nakomeling,’ zegt opa lachend, ‘met dromen heb je ’s avonds veel meer lol.

In het “eggie” slaap je gewoon door terwijl je in je droom allemaal gekke verhalen kunt beleven en bizarre dingen kunt doen.

Dat is toch leuk?’

‘Wat je leuk vindt,’ fluistert Floor, ‘je kunt ook een nachtmerrie hebben.

Ik schrik ’s nachts wel eens wakker en zit dan rechtop in mijn bed.’

‘Kan gebeuren zo’n angstdroom,’ zegt opa, ‘maar je beseft meestal wel meteen dat het allemaal maar een droom was.

Bovendien, stel dat alle goede dromen van mensen ineens zouden uitkomen, zou deze wereld er dan beter uit zien?’

‘Nou,’ zegt Mo, ‘als ik op school zit te dagdromen, wordt onze juf daar niet vrolijk van.’

‘Juist,’ zegt opa, ‘zo zou je het moeten zien, wanneer je naar bed gaat begint het zogenaamde sluimeren, dat is eigenlijk van wakker zijn naar slapen overgaan.

Op dat moment kijk je naar het plafond en begin je in jezelf te praten en je zegt steeds zachtjes achter elkaar: “Ik droom, ik droom, ik droom”.

Net zo lang tot je in slaap valt en je dromen avonturen worden.’

‘Maar geldt dat voor alle kinderen op aarde,’ vraagt Jamie.

‘Jawel schat, als ze maar iemand hebben die aangesloten is bij het Gilde der Fantasten,’ antwoordt opa.

‘Als ze dat niet zijn, kunnen ze zich dan bij jou aansluiten’ vraagt Yorick.

‘Jawel, dan moeten ze een droommail sturen naar onze ledenadministratie,’ zegt opa, ‘maar genoeg over dromen, we gaan het themapark bezoeken.’

Opa en de vier kinderen lopen links de grote hal in.

‘Kijk nou daar,’ roept Yorick ineens, ‘er staat een meneer in een soort korfbalmand maar dan veel groter.’

‘Ha, ha, ha, korfbalmand,’ lacht opa, ‘ja, jij denkt meteen aan je korfbalvereniging Exakwa waarmee je pas kampioen bent geworden.

Nee, dit zijn ballonvaarders.’

‘Ballonvaarders?’ vraagt Floor, ‘zij gaan toch door de lucht en niet door het water, dan zouden ze varen.’

‘Klopt,’ zegt opa, ‘de luchtballonnen die je vooral ’s zomers door onze mooie Flevo-polder in de lucht ziet, die varen dus.’

‘Dus,’ zegt Yorick, ‘vliegtuigen vliegen en ballonnen varen.’

‘Helemaal juist,’ antwoordt opa, ‘en zo’n mand biedt plaats aan een aantal passagiers en meestal nog wat bagage.

Het geheel wordt voortbewogen door de wind.’

‘Maar heb je dan geen last van hoogtevrees?’ vraagt Floor.

‘Nee,’ zegt opa, ‘hoogtevrees heb je alleen als er een zichtbare verbinding met de grond is.

Bijvoorbeeld een touw of een ladder of de gevel van het huis waar je op het dak staat. Ons oerinstinct meet de afstand tussen je ogen en de grond via dat touw, die ladder of die gevel.

Hang je in de lucht en is er geen zichtbare verbinding met de aarde, dan werkt ons meetsysteem niet meer en heb je geen last van hoogtevrees.’

‘Weet ik,’ zegt Mo, ‘ik ben wel eens met het vliegtuig naar mijn opa en oma in Marokko geweest en toen had ik ook geen hoogtevrees.’

‘En opa,’ vraagt Floor, ‘is het koud daarboven in zo’n ballon?’

‘Nee,’ zegt opa, ‘zelfs niet in de winter.

De ballon drijft of vaart mee op de wind, dat wil dus zeggen dat hij net zo snel als de wind gaat en jijzelf dus geen wind voelt.

De passagiers kunnen gewoon de krant lezen of dit boek, zonder last te hebben van de wind.

Het is dus windstil aan boord.’

‘Aan boord?’ vraagt Yorick, ‘ik heb net geleerd dat ze varen maar dat je ook nog aan boord gaat en dan de lucht in.’

‘Tja, zegt opa, ‘zo heet dat nu eenmaal.

Overigens wordt de ballonvaarder de piloot genoemd, net als in een vliegtuig.’

‘Nu snap ik er echt helemaal niets meer van,’ roept Yorick, ‘ze komen aan boord in een soort korfbalmandje onder aan een ballon, ze varen door de wind en de chauffeur is een piloot.

Gooi maar in m’n petje.’

‘Tja,’ zegt opa, ‘en om het nog ingewikkelder te maken zijn er ook nog verschillende soorten luchtballonnen.’

‘Verschillende soorten?’ vraagt Jamie.

‘Ja,’ zegt opa, ‘het is niet anders, maar laat ik mij beperken tot de twee meest bekende ballonnen. Je hebt de gasballon en de heteluchtballon.’

‘Ja, dat weet ik,’ roept Floor, ‘ik heb zo’n verjaardagsballon met gas wel eens aan mijn mond gezet, je krijgt dan een heel raar Donald Duck-piepstemmetje.’

‘Klopt,’ zegt opa, ‘dat gas noem je helium.

De ballon die je hier ziet met die meneer erin is zo'n gasballon.

Je ziet onderaan de ballon de vulslurf die dient om de ballon te vullen met gas.'

'Ja,' roept Jamie, 'en toen kwam er een olifant met een hele lange slurf en die blies het hele ballonnetje uit...

Oh nee, dan rijmt het niet meer.'

De vier kinderen liggen in een deuk van het lachen.

'Nou, kijk,' zegt opa, 'de ballon wordt dus op de grond met gas gevuld en heeft geen gasbrander aan boord.

Om op te stijgen moet de ballonvaarder, oftewel de piloot, enkele "ballast" uitwerpen. Daarvoor hangen die zakjes met zand rond de mand die de ballonvaarder leeg gooit, waardoor de ballon steeds minder zwaar wordt.

Daardoor stijgt hij en vaart met de wind mee.'

'En als hij dan weer wil landen?' vraagt Mo, 'hij kan die zandzakjes toch niet weer vullen in de lucht?'

'Nee,' zegt opa, 'aan de bovenkant van de ballon zit een ventiel die de ballonvaarder met een koord kan opentrekken en zo het gas kan laten ontsnappen.

Door het verlies van gas daalt de ballon.'

'Kan de piloot ook sturen?' vraagt Jamie.

'Nou, een klein beetje,' zegt opa, 'hij kan door meer of minder gas te laten ontsnappen de ballon sneller of langzamer laten dalen.

Hij blijft wel afhankelijk van de luchtstroom waarin de ballon dan vaart.'

'Opa,' zegt Floor een beetje angstig, 'die meneer in dat mandje lacht steeds naar me en gaf zelfs een soort knipoog.'

'Ja hoor, dat is Floor weer,' roept Jamie, 'die ziet altijd alles bewegen.'

'Nou Jamie,' fluistert opa, 'in je dromen kunnen er heel vreemde en bizarre dingen gebeuren.'

'Maar opa Ger,' roept Mo, 'ik heb wel eens gezien dat ze zo'n ballon aan het opblazen waren.

Daarbij lag de mand op z'n zijkant.'

'Juist,' zegt opa, 'dat is een heteluchtballon.'

Dat is de ballon die je meestal boven Lelystad of de omliggende natuurgebieden ziet. De “envelop” zoals de ballonvaarders de ballon eigenlijk noemen, heeft aan de onderkant een smalle trechtervormige opening.

De ballon wordt op de grond uitgevouwen met de mand op z’n kant.

Met een grote ventilator blaast men koude lucht naar binnen zodat de ballon bol gaat staan.

Daarna ontsteekt men de gasbrander en wordt de lucht in de ballon verhit tot minstens honderd graden.

De ballon komt dan omhoog en trekt de grote mand rechtop.

De passagiers stappen dan snel in en kiezen het luchtruim zoals dat zo mooi heet.’

‘Opa?’

‘Ja Floor.’

‘Die meneer in dat mandje kijkt nog steeds naar me.’

‘Ha, ha, ha,’ lacht opa, ‘doe hem maar de groeten van opa als hij weer kijkt.’

‘Hoe kan deze luchtballon dan stijgen en dalen, opa?’ vraagt Jamie.

‘Nou kijk,’ zegt opa, ‘aan de mand van deze ballon hangen geen zandzakken.

Om te stijgen verhit de ballonvaarder de lucht in de ballon door de gasbrander op een hogere stand te zetten.

Als je wel eens zo’n ballon boven je ziet, hoor je soms de gasbrander enorm loeien.

Als hij de gasbrander lager zet, of helemaal uit, koelt de lucht in de ballon en daalt de ballon.

Overigens heeft de ballon net zo’n ventiel als bij de gasballon waardoor de ballonvaarder het dalen nog iets kan versnellen.’

‘Opa?’

‘Ja Floor.’

‘Die meneer in dat mandje heeft iets op de grond gegooid in mijn richting.’

‘Kom Floor, laat mij even mijn verhaal afmaken,’ zegt opa.

‘Grappig is dat men vroeger dacht dat iets opsteeg door rook.

Ze maakten een houtvuur in de passagiersmand en zorgden ervoor dat het vuur flink rookte en dachten dan dat de zware rook voor de stijgingskracht zorgde.

Later kwam men erachter dat niet de rook, maar de warmte de ballon liet stijgen.’
‘Nou,’ roept Yorick, ‘inmiddels stijgt de warmte in mijn hoofd ook als een ballon, laten we verder het themapark ingaan.’
‘Ha die Yorick, altijd ongeduldig net als zijn vader Rémon’ schatert opa, ‘maar oké, avonturiers, loop maar verder het pad op naar de vliegtuigen.
En Floor, zwaai de man in het mandje nog maar even gedag en zeg maar dat we veel geleerd hebben over zijn luchtballonnen.’

Hoofdstuk 2

Oorlog in het Themapark

Het gezelschap begeeft zich nu richting van het eerste vliegtuig dat aan het plafond hangt.

‘Het is de Zöeling,’ zegt opa, ‘gebouwd in Nederland.’

‘Leuk,’ zegt Jamie, ‘zo frummelen wij ze ook op school in elkaar met veel papier, houtjes en plakband.’

‘Mij krijg je daar niet in,’ roept Mo.

‘Och,’ zegt Yorick, ‘volgens mij is het een zweefvliegtuig en die hoeven niet zo uitgebreid te zijn.’

‘Ja,’ zegt opa, ‘daar kun je wel eens gelijk in hebben, we zullen het eens nader bekijken.’

Maar verdikkeme, waar is Floortje gebleven?’

De drie kinderen en opa kijken elkaar aan, een lichte paniek breekt uit.

Dit themapark is behoorlijk groot en ze zal toch niet...

‘Kom op,’ zegt opa ‘laten we een stukje teruglopen, misschien sukkelt ze nog wat achter ons aan.’

En warempel, teruglopend naar de ballonvaarders zien ze Floor, haar rechter handje ophoudend bij de mand met de ballonvaarder.

‘Wat is er gebeurd?’ roept opa bijna angstig.

‘Kijk,’ legt Floor uit, ‘jullie geloven mij toch niet, maar dit beetje zand met glinsterende steentjes en schelpjes heeft de ballonvaarder naar mij toegeworpen.

Kijk zijn hand steekt nog buiten de mand.’

‘Jeetje,’ zegt Mo, ‘nu beginnen de poppen hier ook nog te leven, wat is dit voor een droom?’

‘Geen droom,’ zegt Floor, ‘dit is echt, hij haalde dit beetje zand met steentjes en schelpjes uit zo’n zakje dat aan die mand hangt.’

Er zat nog een klein beetje in zei de ballonvaarder en hij wist ook te vertellen dat ik steentjes spaar.’

‘Het moet niet gekker worden,’ zegt opa, ‘ik ben hier alleen om jullie het themapark te laten zien.

Straks gooit hij nog zand in jullie ogen en speelt hij voor Klaas Vaak.’

‘Vallen we tijdens onze droom nog dieper in slaap,’ lacht Jamie, ‘lijkt mij wel cool.’

‘Opa Ger,’ zegt Floor, ‘kijk eens op de grond, er ligt daar nog een beetje zand, dat was er zo net niet.

Ik heb niet alles kunnen opvangen, het meeste zand gleeed door de vingers.’

‘Je had ook twee handen moeten ophouden,’ roept Yorick vrolijk kijkend, ‘dat doe ik ook altijd tijdens de Sinterklaasoptocht in Lelystad.’

‘Nou,’ zegt opa, ‘dit moet nader onderzocht worden.’

Opa laat zich op z’n oude knieën zakken en raapt wat zand van de grond op.

Hij staat op en vraagt Floor een klein beetje zand aan hem te geven.

Opa vergelijkt het zand van de grond met het zand van Floor.

Hij denkt: “Inderdaad, dit is hetzelfde zand, het moet dus wel waar zijn”.

Opa richt zijn hoofd langzaam naar de ballonvaarder.

Hij kijkt hem recht en strak in de ogen.

Het is alsof de pop gaat leven, opa ziet hem duidelijk glimlachen, een rilling loopt over opa’s oude rug.

Hij zegt maar niets tegen de kinderen en roept: ‘Wegwezen hier, we hebben hier niets meer te zoeken.’

En met z’n vijven lopen ze snel verder het themapark in.

Aan het einde van een lange gang werpt opa nog stiekem even een blik naar de ballonvaarder.

Hij ziet dat Floor ook nog even omkijkt.

Hij geeft haar een knipoogje, pakt haar hand en zegt: ‘Kom maar meisje, alleen jij en ik weten dat er meer is tussen de ballonvaarder en de aarde.’

Al lopend langs een aantal tentoongestelde vliegtuigen uit vervlogen tijden, komen ze in een hal waar een tweetal oorlogsvliegtuigen aan het plafond hangt.